

Korona Hikayeleri 8

– Ömer Faruk · 09 Haziran 2020

Sabahleyin gökyüzündeki beyaz bulutlar, yerlerini önce çağla bademi rengindeki bulutlara bıraktı. Aradan fazla bir zaman geçmeden bunlar gitti yerlerine kara, yüklü, boğucu bulutlar geldi. Ortalık akşam karanlığına büründü. Ve gök gürültüsüyle birlikte bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı. Camları kamçılıyan yağmur taneciklerinin çıkardığı şiddetli, sinir bozucu ses onun dikkatini çekti. Perdeyi açıp dışarıya baktı. Yol dereye dönmüştü, elindeki şemsiyeyi tutmaya çalışan genç bir bayan topuklarına kadar yükselmiş olan suyun içinde yürümeye çalışıyordu. Şimşek çaktı, üç-beş saniye sonra da şiddetli bir gök gürültüsü duyuldu. Korkarak pencere kenarından çekildi. Evin içindeyken yıldırım çarpan insan var mıydı, bilmiyordu ama ne olur ne olmaz diye pencereden uzaklaştı.

Yağış uzun süre devam etmedi. Yağmur kesildi, kasvetli bulutlar yavaş yavaş dağıldı, karanlık yerini aydınlığa bıraktı çünkü güneş yüzünü gösterdi. Yarım saat sonra ise sanki hiç yağmur yağmamış gibi her taraf kupkuruydu.

Çekyata oturdu, gazetesin açtı. Manşetlere baktı, günlerdir hep aynıydı: Korona korona...Bir makale okudu. Orada dikkatini çeken bir ifade vardı: Krizi fırsata çevirmek! Böyle bir şey olabilir miydi? Olabilirse, kriz nasıl fırsata dönüştürülebilirdi? Aklına yatmadı bu, ama gene de üzerinde düşünmekten kendini alıkoyamadı: Krizi fırsata dönüştürmek...

Dışarı çıkacaktı. Giyindi, maskesini taktı. Kapının yanında ayakkabılarını giyerken karısının sesini duydu: -Nereye böyle beyefendi?

-Bankamatikten para çekeceğim. Bugün maaş günüm. Bir şeyler lazımsa gelirken getireyim hanımefendi. Son günlerde birbirlerine isimleriyle değil de beyefendi ve hanımefendi diye hitap etmeye başlamışlardı. Adam bunu koronoya bağlı cansıkıntısının bir buluşu olarak düşünüyordu.

-Ekmek al. Ama sen yasaklısın, dışarı çıkarsan ve yakalanırsan ceza yersin. Çünkü altmış altı yaşındasın.

-Kim demiş altmış altı yaşındaymışım, diye. Benim kimlik cüzdanımdaki yaşım altmış dört. İstersen bak, doğum tarihi 01.01.1956 yazıyor. Hem de yeni yılın birinci günü doğmuşum. Rahmetli babam, beni doğar doğmaz nüfusa kaydettirmemiş, iyi ki öyle yapmış. Yoksa şimdi yasaklı olacaktım.

-Ben onu bunu bilmem, sen altmış altı yaşındasın. Kendin söyledin bana yıllar önce, "senden sekiz yaş büyüküm" diye. İstersen ben gidip çekeyim maaşından para, çünkü bana yasak masak yok.

-Lafla söylenene bakılmıyor, geçerli olan belgede yani kimlikte yazılı olandır.

-Of off.. Sana da laf yetiştirilemiyor. Bildiğin gibi yap beyefendi. Sahi neden maaşını bizim buradaki bir bankaya nakletmedin? Şimdi en az yarım saatin otobüste geçecek?

-Hanımefendi, neden maaşımı buradaki bir bankaya nakledeyim? Ben o bahane ile biraz gezmiş oluyorum. Nasıl olsa indirimli ücret ödüyorum. Haydi hoşça kal.

Otobüs durağında orta yaşlarda bir kadın bir de erkek vardı. Çaktırmadan yeni gelen yolcuyla gözlüyorlardı. Durağın içine girince onlar dışına çıktı. Kadın erkeğin kulağına bir şeyler fısıldadı ama o fark etmedi. Çünkü aklına gene o ifade takılmıştı: Krizi fırsata çevirmek.

Gelen ilk otobüse binmek için açılan kapıya yaklaşınca şoförün uyarısıyla karşılaştı:

-Amca, sana yasak arabayla seyahat.

-Bana yasak yok, işte kimliğim istersen bak!

Şoför uzatılan kimliğe şöyle bir göz attı.

-Tamam geç amca, dedi.

Otobüsteki oturma yerleri doluydu. Bir kişi de arka kapının orada ayaktaydı. Oturanlara baktı, çoğu genç olmasına rağmen hiçbirinin ona yer vermeye niyeti yoktu. Orta kapıya doğru yaklaşınca boğazına gıcık geldi. Öksürmeye başladı. Öksürdü öksürdü... Ona yakın olup da öksürükten korkan orta kapının yanındaki koltuklarda oturanlar hemen kalkıp arkaya doğru kaçtılar. Boşalan yerde cam kenarına oturdu. Bir dakika bile geçmeden arkasındaki oturanlar da yerlerini terk ettiler.

Gideceği yere kadar hem yanındaki koltuk hem de arkasındakiler boş kaldı. Ayakta gidenler olduğu halde kimse gelip bu koltuklara oturmadı.

Otobüsten inip bankamatiklerin olduğu yere doğru yürümeye başladı. Ortalık kalabalıktı. Maskeli maskesiz, uzak yakın insanlar dolaşıyordu. Hesabının olduğu bankanın ATM'si önüne geldiğinde bir kişinin işlem yaptığını üç kişinin de sırada beklediğini gördü. Kuyruğa girdi. Canı sıkıldı. Kim bilir ne kadar bekleyecekti sıra gelmesi için?

Aklına önce krizi fırsata çevirmek sonra da öksürünce otobüstekilerin kaçışları geldi, güldü. Burada da aynısı olur muydu acaba? Deneyecekti. Öksürmeye başladı. Hayret! Kuyruktakilerin hepsi kaçtı, işlem yapan da işini yarıda bırakıp, kartını aldı ve gitti. Bankamatik ona kalmıştı.

Parasını çekti, durağa gitti. Eve dönecekti. Gelen üç otobüs onun gideceği yerden geçmiyordu.

Dördüncü uygundu, bindi. Fazla yolcu yoktu, boş bir koltuğa oturdu, yanı da boştu. Otobüste ve bankamatikte yaşadıklarını düşündü ve kendi kendine dedi ki:

-Demek ki, "krizi fırsata dönüştürmek" işte böyle bir şeymiş!

BİTTİ...